

Γέρας Ιωσήφ ο

Ιωσήφ Ησυχαστής / Έργα Γέρ.

Συνέχεια από (10)

(+Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού)

Όταν η Χάρης του Θεού βοηθά, ο άνθρωπος δεν υπολογίζει όλα τούτα, αλλά καμιά φορά κρύπτει την παρουσίαν Της, «τίς οιδε»,για να δοκιμάζεται η προαίρεσις του ανθρώπου, και τότε φαίνεται όλη η πικρία των πειρασμών. Σε μια τέτοια

κατάστασιν ειχα φθάσει τότε και η απόγνωσις με κτυπούσε με όλην της την ισχύν. Η μόνη παρηγοριά ήτο η ευχή και τα δάκρυα. Όταν πνιγόμεν πολύ, καθόμουν περίλυπος και έκλαιγα έως ότου ευρω παρηγορίαν. Μια βραδιά που ήμουν πολύ βαρυμένος και αναποφάσιτος, κάθισα στενάζοντας να είπω την ευχήν. Όταν η δύναμις της υπομονής εξαντληθή, όσον και αν αυτοπαρηγορηθή ο άνθρωπος δεν έχει αποτέλεσμα. Όταν το βάρος είναι υπερφυσικόν, μόνον η δυναμις του Θεού μπορεί να το διάλυση. Ο άνθρωπος αφ' εαυτού του τίποτα δεν είναι. Έσκυψα την κεφαλήν μου όπως κάθισα και έλεγα με παράπονον την ευχήν. Δεν θυμάμαι πόσον πρόλαβα να είπω και έξαφνα γέμισα μέσα μου φως και γέμισε με πολλήν αγάπην η καρδιά μου και όσο πρόβαινε, γινόταν περισσότερο, μέχρι που βγήκα από τον εαυτόν μου. Βρέθηκα βαδίζοντας προς ανατολάς και μπροστά μου ήταν μια μεγάλη πεδιάδα ολόλευκη και φωτεινή. Αφού εβάδισα αρκετά και δεν φαινόταν κανένα σημείον ορίζοντος ή άλλου τινός, άρχισα να δειλιώ, πως βρέθηκα έτσι και που πρόκειται να πάω και κοίταζα με ενδιαφέρον να μπορέσω να προσανατολισθώ και διαρκώς απορούσα. [\(περισσότερα...\)](#)